

Klinisch seksuoloog,
psychotherapeut
en auteur van o.a.
Gek van Liefde
(Van Halewyck,
2010)

Reflecties van een globetrotter

Ik ben wat je noemt een globetrotter. Thuisblijvers vragen me wel eens uit over de zogenaamde gevaren die je in de krochten van deze aardbol zou moeten trotseren als je in je eentje rondtrekt. Ze hebben er soms de wildste fantasieën over: gepriemd door een neushoorn, gegijzeld door terroristen ... De werkelijkheid is veel erger: het grootste gevaar voor de reiziger is ... de westerse mentaliteit. In Fez bijvoorbeeld, waar ik jaren geleden een doodsb bedreiging in het gezicht geslingerd kreeg. Om de woestijn door te trekken - iets wat je uiteraard niet in je eentje riskeert - had ik me aangesloten bij een groepje reizigers met een jeep. Toen we aan de poorten van de oude stad aankwamen, werden we meteen aangesproken door driftige mannen die zich kwamen aanbieden als 'gids'. Omdat we geen zin hadden in hun opdringerigheid, meende iemand van de groep er zich vanaf te kunnen maken met een grapje en zei, op mij wijzend, dat ze al een gids hadden. De oudste van de kerels had echter weinig gevoel voor humor. Hij schoot op me af, schold me de huid vol en bezwoer me dat ik niet levend uit de soeks zou komen. Hij was daarbij zo vriendelijk heel precies aan te geven tussen welke ribben hij de priem die hij plots bovenhaalde zou ploffen. De gepaste straf voor een verrader, zo meende ik te verstaan. Gans de tijd is hij in de smalle straatjes van de soeks vlak achter

me blijven lopen, zo'n twee uur lang. Daarbij riep hij regelmatig iets naar andere kerels die in hun deuropening hingen. Ik begreep er geen woord van, maar gezien hun agressieve blik waren het waarschijnlijk geen complimentjes. Ik had de indruk dat ik elk moment zo'n deuropening ingesleurd kon worden om hun jeukende vuisten te kalmeren. Nu moet je weten dat Fez een doolhof is van kleine straatjes. Als je dan plotseling in een doodlopend, godverlaten steegje terechtkomt en de hete adem van die kerel in je nek voelt dan weet je wat ze bedoelen met angstzweet. Ik wil maar zeggen: als ik al in Afrika de geest gegeven zou hebben, zou dat echt niet geweest zijn omwille van de exotische gevaren die welig tierden in de hoofden van westerlingen. Toegegeven: het zou heel wat origineler zijn om te sterven door ontbering in de Nigeriaanse woestijn, of in een tent doodgetrappeld te worden door een nijlpaard. De keer dat ik het dichtst bij de dood kwam, was in Azië. En ja, het was alweer een heel westerse oorzaak. Ik was in Singapore te voet onderweg toen het plots heel hard begon te regenen. Best verfrissend, want het was

'Het grootste gevaar dat je als reiziger moet trotseren is ... de westerse mentaliteit'

snikheet, maar ik was algauw doorweekt en besloot dan toch maar een taxi aan te houden. Toen ik instapte, leek het alsof ik in een diepvriezer terecht kwam. De chauffeur had duidelijk al de ganse dag zijn airco op maximum staan. Mijn arme lijf - enerzijds

serieus opgewarmd door kilometers stappen, anderzijds kletsnat door de stortbui - kreeg een temperatuursdaling te verwerken van pakweg twintig graden. Het leek even of al het water dat aan me kleefde ter plekke in ijs veranderde. Toen mijn lichaam begon te schokken en ik het gevoel had dat er ergens binnenin een thermostaat tilt sloeg waardoor mijn hart bokkensprongen maakte, dacht ik dat ik er geweest was. Geveld door een hartaanval in een taxi. Wat een flauwe, burgerlijke dood.